

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592599056/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

bæ. En saadan Kvinde, klædt i Haardug, og som maaskee levede af Honning og Græshopper ligesom Johannes den Døber, var dog et Mønster, der lokkede Sjælen. Imidlertid, man kunde ikke følge det, blot serde et Suk efter det, og baade hun og Greven kom til Rom med sand Tørst efter Selskab. Hun havde den Tilfredsstillelse, at de Kjoler, hun paa Udreisen havde kjøbt i Paris, tiltrods for den Evighed, hun havde tilbragt paa Nilen, nu først vare begyndende Mode i Rom. Derved fik hun Rom kjær, og da hun kunde vise sig efter sin Smag og til sin Tilfredshed i Museerne og Kirkerne, paaskjønnede hun ogsaa som virkelig dannet Dame deres Indhold. Greven gav sig til at skrive Breve; han gjentog med Glæde, at han nu kun var fire Dage fra Holsten. Det Eneste, der trykkede ham, var og blev naturligvis hans Søn, hans Grevskabs Arving. Blot han kunde leve op, faae livlig Interesse for Noget, om det saa skulde koste det halve Grevskab at erhverve det! Det syntes ogsaa, at Grev Fritz i Begyndelsen fik nogle Interesser. Af de store Huse, hvortil hans Stand aabnede ham Adgang, lod han til at finde et særligt Behag i dem, hvor nogle alderende, fornemme Damer arbejdede for den fordrevne Konge af Neapel og for Kirken. Man var der vistnok klogere end hans Fader og saae, at det, han søgte, var, ligesom Manfred, Forglemmelse; der var en Skygge, han vilde have bort fra sin Erindring, og da man formodentlig ikke directe vilde sige den protestantiske Grevesøn, at der i Katholicismen var en Magt til at løse Alt og tage Alt bort af et Menneskesind, nøiedes man foreløbig med at vække hans Tilbøjelighed for «det gamle Princip», der havde sin Rod i Tidernes Nat, det sande Mysterium, hvorfra Adelskab og legitimt Kongedømme (og Kirke) var udgaet. Han blev Bourbonnist, subscriberede til Fordel for politiske Missioner ind i Neapel, Indkjøb af Vaaben og af Uniformer til de pavelige Zouaver, og tog Sedler i de Lotterier, hvis Overskud skulde erstatte Paven Indtægterne af de tabte Provindser. Det var dyrt; men Greven betalte med Fornøjelse, fordi Sønnen endelig begjærede Noget, og det var i alt Fald billigere end Spillet.

Det kunde ikke være Grev Fritz rigtig behageligt at see mig igjen, og endskjøndt Velopdragenhed altfor meget ledede ham ligesom et andet Instinct, til at han skulde vise Misfornøjelse, var der dog en himmelvid Forskjel mellem vort Gjensyn og den freidige Ungdommelighed ved vort første Møde. Jeg troer heller ikke, at Greven fandt stort Behag i Gjensynet. Jeg er overbevist om, at havde han mødt

mig i trykkede Kaar, vilde han ikke blot paa en smuk Maade have tilbudt mig Bistand, men baade under fire Øine og i Selskab have behandlet mig med største Forekommenhed. Men den Omstændighed, at jeg stod aldeles uafhængig, uden at han ret begreb hvordan, at jeg virkelig socialt var hans Lige, uden at han behøvede at løfte mig op dertil, var upaatvilelig en Dæmper paa hans Venskab. Grevinden var uforandret. En Dame af høj Stand, ja enhver virkelig Dame, kan indtage en Stilling overfor en ung Mand, hvoraf det er umuligt at slutte, hvad hun egentlig mener med den beskyttende Gunst, hun viser ham. Hun kan være nedladende baade mod en Prinds og mod en Borgerlig, og den Borgerlige veed ikke, om det er Nedladenhed eller Anerkjendelse. Jeg havde aldrig i denne Henseende været paa det Rene med Hensyn til Grevinden og var det heller ikke nu. Men noget Særegt, en Mangel paa Et eller Andet, var der i Forholdet mellem de tre Mennesker og mig, især for dem, der enten som Comtesse Felicia tilforn havde set os sammen eller som *Astrid* havde faaet den Forestilling, at jeg stod paa inderste Fod med dem.

Paa en af de Udflugter tilfods eller tilhest, hvor jeg undertiden kunde faae Leilighed til at være et Par Minutter alene ved hendes Side, spurgte hun mig, i hvilket Forhold jeg egentlig havde staaet til Grevens.

Jeg fortalte hende det nøiagtig og forklarede hende Anledningen deraf, at der paa et vist Punkt havde været noget Forstyrrende i mit Liv, og da hun tilfældigvis kom til at spørge om Tidspunktet, da dette havde ført mig til Grevens, kunde jeg jo ikke sige, at det var hendes Forlovelsestid; men hun kunde vel ikke undlade at blive opmærksom paa, at begge Aarstal faldt sammen. Hun førte Samtalen fra denne Gjenstand. Et eller Andet, som vi havde set sammen i Rom, kom paa Bane, og fra et af Museerne sprang Tanken, som den saa ofte gjorde, hjem, og idet hun talte om en Kunstner hjemme, førtes vi til Charlottenborg, og pludselig sagde hun: «Der mødte jeg Dem en gang. De gik med en Dame.»

«Ja, med min Søster.»

«Deres Søster?» udbrød hun.

«Ja, det synes at overraske Dem.»

«Det gjør det ogsaa. Det er aldrig faldet mig ind, at De havde Søskende.»

Selv om Andre ikke vare komne til, var vor Samtale dog standset